

РЕШЕНИЕ

№ 4059

гр. София, 06.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9890** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

С жалба, вх. № 26843/20.09.2024 г. адвокат С. К. – пълномощник на А. К. – гражданин на И. е оспорил от негово име постановен на 01.08.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – И. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 30.07.2024 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвоката, който: поддържа жалбата; претендира възстановяване на разноските за държавна такса, за образуване на делото. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорвания отказ и конкретно за липса на мотиви.

Ответникът не е представляван, не е заявил становище по жалбата и не е ангажирал доказателства в подкрепа на изложените в оспорвания отказ фактически основания.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени от страна на жалбоподателя са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят А. К. – гражданин на И., пол – мъж е заявил пред Посолството на Република България, в [населено място] – И. (заявление на л. 42 от делото) желание да получи индивидуална „виза С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, с цел извършване на сезонна работа (чл. 14а, ал. 1 ЗЧРБ), при условията на чл. 24л с.з. Представени са:

декларация от „Сакар консулт“ ЕООД с входящ номер от Дирекция „Бюро по труда“ – П. (л. 8); трудов договор № 101/008 без дата (л. 10), сключен между чуждия гражданин и дружеството, с предмет извършване на работа като мияч на съдове в ресторант „Азия екзотик“ в [населено място]; длъжностна характеристика; декларации по чл. 7 и чл. 28 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, от името на работодателя (л. 17, л. 18); договор за наем на недвижим имот в [населено място] (л. 19); фото-копия на резервации на самолетни билети, съответно за: 19.08.2024 г. с посока Д.-И.-С.; за 29.10.2024 г. с посока С.-И.-Д. (л.л. 45, 46). В настоящото съдебно производство от страна на ответника не е заявено оспорване на тези писмени доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази доказателствата по делото приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е и основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Процесният отказ е обективиран обаче във формуляр, който не отговаря по форма и съдържание на формуляра, обр. 7, съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който обаче се различава по отношение съдържанието след изречението „основанието (ята) за решението са следните“, тъй като представлява словесно изписване (интерпретиране) на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но изрично посочване на норми от чл. 10, така както е в обр. № 7 липсва. В процесния отказ (л. 51) със знак „х“ са маркирани следните, предварително напечатани текстове: т. 10 „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“; т. 13 „има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“. От така описаните причини (основания) може да бъде прието, че евентуално консулското длъжностно лице е имало предвид основанията по: чл. 10, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“; „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“), но тези норми не са цитирани с цифри и не са възпроизведени спред словесното им съдържание.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в

РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, на цитираните по – горе основания, представляващи интерпретации на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но в частта от формуляра „допълнителни бележки“ или в друг документ не е изложил каквито и да е мотиви в подкрепа на становището си, че: „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“; „има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“. Пред Съда не са представени доказателства или твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, който апликантът е представил в подкрепа на твърдението си, че има уговорена в РБ работа при конкретен работодател. Липсват данни да са били проверявани изобщо декларираните обстоятелства и приложените документи. В тази връзка, в оспорения отказ липсват мотиви, които да обосноват заключението за това, че „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“; „има основателни съмнения за намерение за напускане територията на РБ преди изтичането на визата“. Самата разпоредба на чл. 34, ал. 1, изр. трето НУРИВОВР изисква, „във формуляра да се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа“. Изключение съществува, само когато се касае за „съображения, засягащи интересите на националната сигурност“, но такива съображения са относими към материалноправната норма на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Общата разпоредба на чл. 59, ал. 1 АПК също поставя неотменимо изискване за мотивиране на административните актове. Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита, на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Непредставянето от ответника на писмени доказателства, подкрепящи заключенията му не дават възможност на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, от гледна точка упражняване на оперативна самостоятелност. Ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Издаденият на 01.08.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в Д. отказ да издаде на А. К. виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не доказа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основания сред изброените в чл. 10, ал. 1 от същия закон. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган, но не съответства на изискването за форма, регламентирано с чл. 59, ал. 1 АПК. Ответникът дължи да заплати на жалбоподателя претендираните разноски за държавна такса.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК,

Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 26843/20.09.2024 г. от А. К. – гражданин на И. постановления на 01.08.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – И. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 30.07.2024 г.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на РБ да възстанови на А. К. – гражданин на И., [дата на раждане] разноските за държавна такса, в размер на 10 лв. (десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: